

ASPECTE PRIVIND EVOLUȚIA PORTURILOR ȘI A CĂPITĂNIILOR PORTUARE DUNĂRENE ÎNTRE ANII 1878-1916

Maria-Magdalena TULUȘ

Studiul nostru își propune să analizeze o serie de aspecte privitoare la evoluția porturilor și a căpitaniiilor portuare dunărene între 1878 și 1916. Interesul științific, referitor la problemele fluviului și ale principalelor porturi de la Dunăre, este din plin justificat, numai dacă avem în vedere rolul major jucat de bătrânul fluviu atât în istoria națională, cât și în istoria Europei.

Perioada de timp avută în vedere în cadrul studiului nostru a început odată cu 1878, de când au luat naștere căpitaniiile portuare dunărene, adică imediat după ce România a devenit un stat independent, și, în același timp, de când a început dezvoltarea unei flote naționale fluviale („Navigația Fluvială Română”). Căpitanii de porturi au fost înființate de autoritățile române în principalele porturi de la Dunăre: Bechet, Brăila, Calafat, Călărași, Cetatea, Corabia, Cernavodă, Galați, Giurgiu, Gruia, Gura Ialomiței, Hârșova, Isaccea, Măcin, Oltenița, Oltina, Ostrov, Sulina, Turnu Măgurele, Turnu Severin, Tulcea și Zimnicea. În același timp, au fost elaborate regulamente privind poliția portuară și a malurilor dunărene ale României, care cuprindea reguli generale asupra vaselor care serveau, staționau sau ieșeau din porturi, se întâlneau, reguli privind navigația pe timp de noapte etc.

După declanșarea Primului Război Mondial (1914), bazinul dunărean a intrat în aria acestui conflict. În vederea prevenirii eventualelor incidente între părțile beligerante, Ministerul Român al Afacerilor Străine, în colaborare cu cel al Războiului, au luat o serie de măsuri: obligația vaselor de a ierna în locurile stabilite de autoritățile militare române; a fost interzisă părăsirea navelor de către marinarii aflați sub pavilion străin etc.

În perioada 1915-1916, au fost organizate comandamente militare portuare cu scopul de a putea reacționa mai rapid și de a controla mai bine situațiile neașteptate care se puteau ivi în porturile românești ca urmare a intereselor divergente dintre cele două tabere beligerante. România și-a menținut în

această perioadă neutralitatea și a încercat să gestioneze eficient eventuala
sa intrare în război.